

Arrest

nr. 97 437 van 19 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. VAN BELLINGEN, van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor tweede verzoekster en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. N., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kirgizisch staatsburger van Dungaanse origine. U werd geboren op X in X (provincie Chuy, Kirgizië).

In december 2010 huwde u traditioneel en op 23 maart 2011 officieel met A. G. (O.V. X), met wie u samen in België verblijft.

In maart of april 2009 werd u in uw dorp Sadovoye samen met twee andere vrienden door onbekende Kirgiezen geslagen op straat. Ook in mei of juni 2009, toen u zich 's avonds op straat bevond met dezelfde vrienden nadat jullie een andere vriend hadden bezocht, werden jullie aangevallen

in uw dorp door enkele onbekenden van Kirgizische origine. Eén van uw vrienden die toen ook werd geslagen, diende hierop samen met zijn ouders een klacht in. Ook eind juli 2009 werd u op straat in Sadovoye aangevallen door enkele Kirgiezen, die tevens uw gsm afnamen, toen u terugkeerde van de nachtwinkel.

Nadat u uw middelbaar onderwijs had afgerond ging u in Kirgizië als landbouwer aan de slag. Samen met een vriend huurde u een stuk grond nabij het dorp Petrovka (provincie Chuy), waar u wortelen verbouwde.

Op 14 oktober 2010, toen u met uw oogst wortelen samen met een kennis met zijn Kamaz-vrachtwagen terugkeerde van het veld, werd u tegengehouden in het dorp Petrovka door een groep onbekenden van Kirgizische origine die u en de bestuurder van de Kamaz-vrachtwagen ernstig sloegen en uw oogst alsook de Kamaz-vrachtwagen stalen.

De volgende dag, op 15 oktober 2010, wendde u zich samen met de eigenaar van de Kamaz tot de regionale politie van het dorp Belovodskaya (provincie Chuy), waar u een officiële, schriftelijke klacht indiende. Uw klacht werd aanvaard, maar nadien vernam u niets meer van de politie. Enkele dagen later ging u samen met de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen zelf op zoek naar jullie gestolen goederen in het dorp Petrovka. Daar troffen jullie de gestolen Kamaz aan. Het voertuig was zodanig beschadigd dat het niet meer bestuurbaar was.

In december 2010 werd u nog op straat door enkele onbekende Kirgiezen aangesproken en geïrriteerd, doch wist u aan hen te ontkomen.

In januari 2011 stelde een gynaecologe in uw woonplaats in Sadovoye (provincie Chuy, Kirgizië) vast dat de vrucht van de ongeboren baby van uw toen zwangere vrouw, A. G.(O.V. 6.846.598), was afgestorven en ze raadde uw vrouw aan de baby te aborteren.

Uw schoonvader ging hierop met uw vrouw naar een ziekenhuis in Bishkek, waar een tweede onderzoek werd uitgevoerd waaruit bleek dat de baby leefde en gezond was.

Ten slotte verwees u naar uw zus, wiens baby in Kirgizië tijdens de bevalling overleed omdat men met opzet niet de juiste zorgen toediende. Hierna kon uw zus niet meer zwanger worden.

Op 6 juli 2011 vertrok u samen met uw vrouw en uw schoonouders, A. M. (O.V. 6.846.693) en A. K. (O.V. 6.846.693), via Kazachstan naar Moskou (Rusland), waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidden. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België, waar jullie aankwamen op 13 juli 2011 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Ook uw vader, M. A. (O.V. 6.460.818), en zijn tweede vrouw, M. O.(O.V. 6.460.818), uw tante, G. F. (O.V. 6.957.131), en haar man, G. L. (O.V. 6.957.131), en uw oom, M. R. (O.V. 7.537.910), en zijn vrouw, M. S. (O.V. 7.537.910), vluchtten van Kirgizië naar België waar zij eveneens een asielaanvraag hebben ingediend.

De reden van hun vlucht, alsook de reden van de vlucht van uw schoonouders, A. M. (O.V. 6.846.693) en A. K. (O.V. 6.846.693), houdt echter geen rechtstreeks verband met de reden van de vlucht van u en uw vrouw.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de geboortektes van u en uw vrouw, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw diploma middelbaar onderwijs met puntenbijlage, uw militair boekje, een Kirgizisch medisch attest van uw vrouw dd. 21.01.2011 en een bewijs van uw klacht uitgereikt door het Kirgizisch Ministerie van Binnenlandse Zaken op 15.06.2012."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. N., luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen. Daarom kunnen de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met onbekende burgers van Kirgizische etnische afkomst. Zo werd enkele keren fysiek geweld tegen u gebruikt door Kirgizische medeburgers en werd u door hen overvallen, waarna ze u van uw oogst beroofden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Wat betreft het incident op 14 oktober 2010, waarbij de vrachtwagen van een kennis met daarin uw worteloogst gestolen werd, moet eerst en vooral opgemerkt worden dat u onaannemelijk vage en inconsistente verklaringen aflegde en dient in uw hoofde tevens een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld.

Zo kende u de volledige naam niet eens van de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen die uw belagers samen met uw oogst stalen op 14 oktober 2010, hoewel u verklaarde dat hij uw kennis was, jullie toen samen overvallen werden en zich vervolgens samen tot de politie wendden op 15 oktober 2010, waar u een officiële, schriftelijke klacht indiende (CGVS I, p. 13-15; CGVS II, p. 6-7).

Aanvankelijk verklaarde u trouwens dat u op 15 oktober 2010 samen met de eigenaar van de Kamaz een klacht indiende.

Toen u werd gevraagd of jullie elk een afzonderlijke klacht indienden, antwoordde u dat u er een klacht indiende en dat u niet wist of de eigenaar van de Kamaz daarnaast zelf ook aangifte deed. Dan verklaarde u weer dat u vermoedde dat hij toen geen klacht indiende, doch wist u niet of hij nadien nog een aangifte had gedaan.

Toen u werd gewezen op uw verklaring dat jullie beiden een klacht indienden, antwoordde u dat jullie zich inderdaad samen tot de politie wendden, maar dat enkel u een schriftelijke klacht opmaakte.

U wist niet zeker of er toen ook schriftelijke verklaringen van de eigenaar van de Kamaz werden opgenomen en opmerkelijk genoeg hebt u hem niet eens gevraagd of hij ook aangifte deed (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 7).

In dit verband wist u evenmin of de Kamaz geregistreerd werd als gestolen voertuig noch of de eigenaar zich tot de autoriteiten richtte nadat jullie zijn vrachtwagen die ernstig was beschadigd, terugvonden in het dorp Petrovka (CGVS II, p. 7-8). Voorts wist u niet hoe het de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen verging na dit incident. U wist niet of hij nadien nog problemen heeft gekend, in het bijzonder met de personen die jullie op 14 oktober 2010 overvielen en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd.

U verklaarde zowaar dat dit u niet interesseerde (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 8).

Daarnaast wist u niet wat er met uw klacht werd gedaan.

U wist niet of de politie omwille van uw klacht daadwerkelijk een onderzoek instelde noch of men uw belagers naar aanleiding van uw klacht op het spoor kwam. U verklaarde dat u nadat u de klacht ingediend had niets meer van de politie vernam.

Opmerkelijk genoeg hebt u zelf bij deze politiedienst niet meer geïnformeerd naar wat er met betrekking tot uw klacht werd ondernomen.

U hebt ook via de eigenaar van de vrachtwagen niet trachten te achterhalen of de politie reeds een spoor had van de daders (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4, 8).

Deze onwetendheid is des te opmerkelijk aangezien u een aan u uitgereikt attest voorlegde van uw klacht waarin vermeld wordt dat in dit verband een strafzaak werd opgestart.

U bleek hier echter hoegenaamd niet van op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 3-4). U wist evenmin door welke dienst deze strafzaak werd geleid, of ze nog steeds lopende is, dan wel werd afgesloten en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd (CGVS II, p. 4, 8). Aangaande het voornoemde attest wist u verder niet door wie het werd uitgereikt, noch wanneer het werd uitgereikt (CGVS II, p. 2-3).

U verklaarde klacht te hebben ingediend bij de plaatselijke politie van Belovodskoye (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 3). Het door u voorgelegde attest van uw klacht werd echter aan u uitgereikt door de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) van het Pervomaiskiy district in Bishkek en vermeldt dat een strafzaak werd geopend door de stedelijke afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van ditzelfde district. Ook hiervan bleek u merkwaardig genoeg geenszins op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 4).

Dergelijke onwetendheid over het aan u persoonlijk uitgereikte attest van uw klacht dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde, is niet aannemelijk.

U verklaarde daarnaast tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal op 7 augustus 2012 dat een bewijs van uw klacht zich misschien nog bij de politie in Kirgizië zou bevinden en dat u dit zou opvragen na het gehoor, wat u immers voorheen nog niet had gedaan (CGVS I, p. 18). Op 20 augustus 2012 legde u het betreffende attest voor.

U verklaarde tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u na uw eerste gehoor aan uw oom in Kirgizië had gevraagd dit attest naar u door te sturen (CGVS II, p. 2).

Het is in dit verband opmerkelijk dat uit het attest blijkt dat het aan u persoonlijk werd uitgereikt.

Bovendien dateert dit attest reeds van 15 juni 2012, met andere woorden van ruim twee maanden voor uw gehoren op het Commissariaat-generaal, doch wist u niet van het bestaan af.

U wist evenmin waar en wanneer uw oom dit attest had opgevraagd. Toen u werd gewezen op de uitreikingsdatum die op het attest vermeld staat, kon u geen uitleg bieden. U verklaarde later dat u reeds in mei aan uw oom had verteld dat u een klacht had ingediend (CGVS II, p. 2-4).

Het is echter weinig geloofwaardig dat uw oom dit attest op 15 juni 2012 zou hebben opgevraagd zonder dat u hiervan op de hoogte zou zijn geweest en dat hij u hier niets over zou hebben verteld, ook niet toen u hem vroeg een dergelijk attest door te sturen na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 augustus 2012 (CGVS, p. 3-4).

Ten slotte is het uiterst merkwaardig dat uw vrouw verklaarde dat dit attest thuis lag bij uw moeder en dat uw oom het daar had opgehaald (CGVS vrouw, p. 7).

Een dergelijke onwetendheid en desinteresse aangaande elementen die de kern van uw asielrelaas raken, tasten de geloofwaardigheid en de ernst van de door u verklaarde vrees grondig aan.

Ook wat betreft de andere incidenten waarbij u op straat door etnische Kirgiezen zou zijn aangevallen, legde u onaannemelijk vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af.

Zo wist u niet wanneer precies in maart of april 2009 u en uw vrienden een eerste keer fysiek werden aangevallen op straat door onbekende Kirgiezen noch wanneer precies in mei of juni 2009 jullie dit een tweede keer meemaakten (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 9-10). Daarnaast wist u niet meer waar precies in Sadovoye u en uw vrienden zich in maart of april 2009 bevonden toen jullie er een eerste keer werden aangevallen door onbekende Kirgiezen (CGVS II, p. 9). U verklaarde verder dat uw vriend, K. S., naar aanleiding van het tweede incident waarbij fysiek geweld tegen jullie werd gebruikt door onbekende Kirgiezen in juni 2009, een klacht indiende.

U wist echter niet wat er met de klacht van uw vriend werd gedaan. Zo wist u niet of de daders die toen fysiek geweld tegen jullie hadden gebruikt naar aanleiding van zijn klacht werden opgespoord en/of benaderd. U hebt uw vriend opmerkelijk genoeg ook geen informatie gevraagd over wat zijn klacht had opgebracht (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 11).

Ten slotte werd aangaande dit incident een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen.

Zo verklaarde u uitdrukkelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u en uw vrienden toen werden geslagen door onbekende Kirgiezen aan een baan, toen jullie op weg waren naar huis nadat jullie uw vriend, K. S. hadden bezocht (CGVS I, p. 16).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat jullie toen net uw vriend, B. K., hadden bezocht.

Toen u met uw eerdere verklaring werd geconfronteerd, ontkende u deze en verklaarde u dat u toen samen met K. S. uw vriend B. K. had bezocht (CGVS II, p. 10).

Deze verklaring is echter weinig overtuigend, gezien u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zelf uitdrukkelijk verklaarde toen uw vriend K. S. te hebben bezocht (CGVS I, p. 16).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake ernstig ondermijnd.

Aangaande de problemen die uw vrouw, A. G.(O.V. 6.846.598), ondervond met een gynaecologe van Kirgizische etnische afkomst die haar verkeerdelijk het advies gaf haar ongeboren baby te aborteren, waar jullie het medische attest opgesteld door deze gynaecologe van voorleggen, dient te worden opgemerkt dat een tweede onderzoek in het ziekenhuis de verkeerde diagnose van de gynaecologe rechtzette, waarna de zwangerschap en bevalling van uw vrouw goed zijn verlopen (CGVS I, p. 3 en 18; CGVS II, p. 11-12; CGVS vrouw, p. 4-6).

Bijgevolg kan deze foute diagnose van één gynaecologe, al dan niet met kwade bedoelingen gesteld, niet beschouwd worden als een ernstig en intentioneel gevaar voor uw echtgenotes leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Kirgizië.

Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat uw vrouw alsook uw schoonmoeder, die bovendien verklaarde dat dezelfde gynaecologe in het verleden dezelfde verkeerde diagnose bij haar stelde toen zij zwanger was, verklaarden zich de naam van deze gynaecologe niet meer te herinneren (CGVS vrouw, p. 5; CGVS schoonmoeder, p. 8).

Tevens kon uw vrouw zich niet meer herinneren wanneer precies in januari 2011 zij bij deze gynaecologe op consultatie ging toen zij een verkeerde diagnose vaststelde en verklaarde u daarentegen dat zij op afspraak ging bij deze gynaecologe in februari of maart 2011 (CGVS vrouw, p. 5; CGVS II, p. 12).

Op het aan uw vrouw uitgereikte medische attest van de gynaecologe dat jullie voorleggen ter staving van uw asielrelaas, staat echter duidelijk de uitreikingsdatum alsook de familienaam van de gynaecologe vermeld.

Uw vrouw verklaarde dat zij in de toekomst nog kinderen wil en vreest in Kirgizië te bevallen omdat zij er omwille van haar etnische origine geen zorgvuldige medische behandeling zou krijgen van artsen van Kirgizische etnische afkomst (CGVS vrouw, p. 8). Zo brachten u en uw vrouw aan dat de baby van uw zus tijdens haar bevalling in Kirgizië overleed en dat uw zus nadien niet meer zwanger kon worden. U verklaarde dat de baby van uw zus overleed omdat de vroedvrouw met opzet niet de juiste

zorgen toediende, doch verklaarde u niet concreet te weten wat er dan was misgelopen tijdens de bevalling.

Uw vrouw wist ook helemaal niet om welke reden de baby van uw zus tijdens de bevalling overleed. Evenmin wist ze waarom uw zus nadien geen kinderen meer kon krijgen (CGVS II, p. 12-13; CGVS vrouw, p. 8).

Dat de baby van uw zus overleed tijdens haar bevalling en uw zus nadien niet meer zwanger kon worden omwille van opzettelijke nalatigheid van haar artsen betreft dan ook louter een vermoeden dat u en uw vrouw niet hard konden maken.

Bijgevolg kan hieruit niet worden opgemaakt dat uw vrouw in jullie herkomstland geen toegang zou hebben tot de nodige medische verzorging omwille van haar etnische origine.

Tot slot kan er weinig geloof worden gehecht aan uw reisweg van Kirgizië naar België.

U verklaarde dat u, uw vrouw en uw schoonouders via Kazachstan naar Moskou (Rusland) reisden, waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidde. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België (CGVS I, p. 11-12).

Jullie zouden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 10-12; CGVS vrouw, p. 6-7). Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw gezin met een minibus zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU via Letland zouden zijn binnengekomen (CGVS I, p. 12).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of er concrete afspraken werden gemaakt met uw reisbegeleiders die jullie van Rusland naar Letland vervoerden indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets zou mislopen aangezien jullie illegaal reisden (CGVS I, p. 12). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat jullie er nooit één hebben gehad (CGVS I, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 6), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door uw verklaringen aangaande uw asielmotieven.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat jullie geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS I, p. 17; CGVS vrouw, p. 11). De door u verklaarde asielproblemen gingen uit van privé-personen, meer bepaald onbekende burgers van Kirgizische etnische origine (CGVS I, p. 12-13; CGVS vrouw, p. 8-11).

U verklaarde niet te weten waarom jullie clandestien hebben gereisd, hoewel u vermoedde dat uw schoonvader hiervoor opteerde omdat het de goedkoopste, snelste en veiligste manier zou zijn (CGVS I, p. 18).

Een clandestiene reis kan echter beschouwd worden als een uiterst risicovolle onderneming, gezien de strenge controles aan de grensovergangen, die doorgaans erg duur is. Het is bijgevolg opmerkelijk dat jullie, bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, er niettemin voor gekozen hebben om clandestien van Kirgizië naar België te reizen.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie geen problemen hadden met de autoriteiten (CGVS I, p. 17; CGVS vrouw, p. 11), dient het weinig logisch te worden genoemd dat jullie Kirgizië niet legaal, hiertoe gebruik makend van de benodigde reistitels, zouden hebben verlaten.

Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat jullie niet over een internationaal paspoort zouden beschikken (CGVS I, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 6).

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de geboorteaktes van u en uw vrouw, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw diploma middelbaar onderwijs met puntenbijlage en uw militair boekje), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

De geboorteaktes van u en uw vrouw, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw diploma middelbaar onderwijs met puntenbijlage, uw militair boekje, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw vrouw, uw huwelijk, uw opleiding en uw militaire dienstplicht, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U en uw vrouw verwezen ten slotte naar de cd-rom met drie video-opnames en twee foto's, die door uw schoonouders, A. M. (O.V. 6.846.693) en A. K. (O.V. 6.846.693), in het kader van hun asielaanvraag werd voorgelegd (CGVS, p. 13 en CGVS vrouw, p. 4).

U verklaarde dat deze cd-rom beelden bevat die werden opgenomen in de lente 2010 nabij uw dorp en in het dorp Petrovka, van mensen van Oeigoerse en Dungaanse origine wiens huizen toen in brand werden gestoken en die levend werden verbrand (CGVS I, p. 13).

Wat betreft deze video-opnames dient te worden geoordeeld dat zij geen betrekking hebben op de door u en uw vrouw ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon. Uit deze beelden kan bovendien niet worden afgeleid waar en wanneer zij werden opgenomen, noch welke personen erop te zien zijn.

Daar de problemen die uw vrouw, A. G. (O.V. 6.846.598), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS I, p. 7; CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. G., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van Dungaanse origine. U werd geboren op 18 maart 1993 in Aleksandrovka (provincie Chuy, Kirgizië).

In december 2010 huwde u traditioneel en op 23 maart 2011 officieel met M. N. (O.V. 6.846.598), met wie u samen in België verblijft.

U hebt uw land van herkomst verlaten omwille van de wrede daden in Kirgizië tegen mensen van andere dan kirgizische etnische afkomst.

Tegen uw man, M. N. (O.V. 6.846.598), werd voor uw huwelijk enkele keren fysiek geweld gebruikt op straat door onbekenden van Kirgizische afkomst. Eind 2010 werd hij tevens door onbekende Kirgiezen overvallen, waarbij zijn oogst gestolen werd.

Uw ouders, A. M. (O.V. 6.846.693) en A. K. (O.V. 6.846.693), ondervonden problemen met klanten van Kirgizische afkomst die hen belaagden in het café dat zij uitbaatten.

In januari 2011 stelde een gynaecologe in uw woonplaats in Sadovoye (provincie Chuy, Kirgizië) vast dat de vrucht van uw ongeboren baby was afgestorven en ze raadde u aan de baby te aborteren.

Uw ouders gingen hierop met u naar een ziekenhuis in Bishkek, waar een tweede onderzoek werd uitgevoerd waaruit bleek dat de baby leefde en gezond was.

Ten slotte verwees u naar uw schoonzus, wiens baby in Kirgizië tijdens de bevalling overleed omdat men met opzet niet de juiste zorgen toediende. Hierna kon uw schoonzus niet meer zwanger worden.

Op 6 juli 2011 vertrok u samen met uw man en uw ouders, A. M. (O.V. 6.846.693) en A. K. (O.V. 6.846.693), via Kazachstan naar Moskou (Rusland), waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidde. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België, waar jullie aankwamen op 13 juli 2011 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Ook uw schoonvader, M. A. (O.V. 6.460.818), en zijn tweede vrouw, M. O. (O.V. 6.460.818), uw tante, G. F. (O.V. 6.957.131), en haar man, G. L. (O.V. 6.957.131), en uw oom, M. R. (O.V. 7.537.910), en zijn vrouw, M. S. (O.V. 7.537.910), vluchtten van Kirgizië naar België waar zij eveneens een asielaanvraag hebben ingediend.

De reden van hun vlucht alsook de reden van de vlucht van uw ouders, A. M. (O.V. 6.846.693) en A. K. (O.V. 6.846.693), houdt echter geen rechtstreeks verband met de reden van de vlucht van uw man en u.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A. G., luidt als volgt:

“Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen die u in uw land van herkomst kende volledig verbonden zijn aan de problemen van uw man, M. N. (O.V. 6.846.598) (CGVS, p. 4).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, M. N. (O.V. 6.846.598), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, M. N. (O.V. 6.846.598), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen. Daarom kunnen de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met onbekende burgers van Kirgizische etnische afkomst. Zo werd enkele keren fysiek geweld tegen u gebruikt door Kirgizische medeburgers en werd u door hen overvallen, waarna ze u van uw oogst beroofden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Wat betreft het incident op 14 oktober 2010, waarbij de vrachtwagen van een kennis met daarin uw worteloogst gestolen werd, moet eerst en vooral opgemerkt worden dat u onaannemelijk vage en inconsistente verklaringen aflegde en dient in uw hoofde tevens een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld. Zo kende u de volledige naam niet eens van de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen die uw belagers samen met uw oogst stalen op 14 oktober 2010, hoewel u verklaarde dat hij uw kennis was, jullie toen samen overvallen werden en zich vervolgens samen tot de politie wendden op 15 oktober 2010, waar u een officiële, schriftelijke klacht indiende (CGVS I, p. 13-15; CGVS II, p. 6-7). Aanvankelijk verklaarde u trouwens dat u op 15 oktober 2010 samen met de eigenaar van de Kamaz een klacht indiende. Toen u werd gevraagd of jullie elk een afzonderlijke klacht indienden, antwoordde u dat u er een klacht indiende en dat u niet wist of de eigenaar van de Kamaz daarnaast zelf ook aangifte deed. Dan verklaarde u weer dat u vermoedde dat hij toen geen klacht indiende, doch wist u niet of hij nadien nog een aangifte had gedaan. Toen u werd gewezen op uw verklaring dat jullie beiden een klacht indienden, antwoordde u dat jullie zich inderdaad samen tot de politie wendden, maar dat enkel u een schriftelijke klacht opmaakte. U wist niet zeker of er toen ook schriftelijke verklaringen van de eigenaar van de Kamaz werden opgenomen en opmerkelijk genoeg hebt u hem niet eens gevraagd of hij ook aangifte deed (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 7). In dit verband wist u evenmin of de Kamaz geregistreerd werd als gestolen voertuig noch of de eigenaar zich tot de autoriteiten richtte nadat jullie zijn vrachtwagen die ernstig was beschadigd, terugvonden in het dorp Petrovka (CGVS II, p. 7-8). Voorts wist u niet hoe het de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen verging na dit incident. U wist niet of hij nadien nog problemen heeft gekend, in het bijzonder met de personen die jullie op 14 oktober 2010 overvielen en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd. U verklaarde zowaar dat dit u niet interesseerde (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 8).

Daarnaast wist u niet wat er met uw klacht werd gedaan. U wist niet of de politie omwille van uw klacht daadwerkelijk een onderzoek instelde noch of men uw belagers naar aanleiding van uw klacht op het spoor kwam. U verklaarde dat u nadat u de klacht ingediend had niets meer van de politie vernam. Opmerkelijk genoeg hebt u zelf bij deze politiedienst niet meer geïnformeerd naar wat er met betrekking tot uw klacht werd ondernomen. U hebt ook via de eigenaar van de vrachtwagen niet trachten te achterhalen of de politie reeds een spoor had van de daders (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4, 8). Deze onwetendheid is des te opmerkelijk aangezien u een aan u uitgereikt attest voorlegde van uw klacht waarin vermeld wordt dat in dit verband een strafzaak werd opgestart. U bleek hier echter hoegenaamd niet van op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 3-4). U wist evenmin door welke dienst deze strafzaak werd geleid, of ze nog steeds lopende is, dan wel werd afgesloten en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd (CGVS II, p. 4, 8). Aangaande het voornoemde attest wist u verder niet door wie het werd uitgereikt, noch wanneer het werd uitgereikt (CGVS II, p. 2-3). U verklaarde klacht te hebben ingediend bij de plaatselijke politie van Belovodskoye (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 3). Het door u voorgelegde attest van uw klacht werd echter aan u uitgereikt door de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) van het Pervomaiskiy district in Bishkek en vermeldt dat een strafzaak werd geopend door de stedelijke afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van ditzelfde district. Ook hiervan bleek u merkwaardig genoeg geenszins op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 4). Dergelijke onwetendheid over het aan u persoonlijk uitgereikte attest van uw klacht dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde, is niet aannemelijk. U verklaarde daarnaast tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal op 7 augustus 2012 dat een bewijs van uw klacht zich misschien nog bij de politie in Kirgizië zou bevinden en dat u dit zou opvragen na het gehoor, wat u immers voorheen nog niet had gedaan (CGVS I, p. 18). Op

20 augustus 2012 legde u het betreffende attest voor. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u na uw eerste gehoor aan uw oom in Kirgizië had gevraagd dit attest naar u door te sturen (CGVS II, p. 2). Het is in dit verband opmerkelijk dat uit het attest blijkt dat het aan u persoonlijk werd uitgereikt. Bovendien dateert dit attest reeds van 15 juni 2012, met andere woorden van ruim twee maanden voor uw gehoren op het Commissariaat-generaal, doch wist u niet van het bestaan af. U wist evenmin waar en wanneer uw oom dit attest had opgevraagd. Toen u werd gewezen op de uitreikingsdatum die op het attest vermeld staat, kon u geen uitleg bieden. U verklaarde later dat u reeds in mei aan uw oom had verteld dat u een klacht had ingediend (CGVS II, p. 2-4). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw oom dit attest op 15 juni 2012 zou hebben opgevraagd zonder dat u hiervan op de hoogte zou zijn geweest en dat hij u hier niets over zou hebben verteld, ook niet toen u hem vroeg een dergelijk attest door te sturen na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 augustus 2012 (CGVS, p. 3-4). Ten slotte is het uiterst merkwaardig dat uw vrouw verklaarde dat dit attest thuis lag bij uw moeder en dat uw oom het daar had opgehaald (CGVS vrouw, p. 7). Een dergelijke onwetendheid en desinteresse aangaande elementen die de kern van uw asielrelaas raken, tasten de geloofwaardigheid en de ernst van de door u verklaarde vrees grondig aan.

Ook wat betreft de andere incidenten waarbij u op straat door etnische Kirgiezen zou zijn aangevallen, legde u onaannemelijk vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Zo wist u niet wanneer precies in maart of april 2009 u en uw vrienden een eerste keer fysiek werden aangevallen op straat door onbekende Kirgiezen noch wanneer precies in mei of juni 2009 jullie dit een tweede keer meemaakten (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 9-10). Daarnaast wist u niet meer waar precies in Sadovoye u en uw vrienden zich in maart of april 2009 bevonden toen jullie er een eerste keer werden aangevallen door onbekende Kirgiezen (CGVS II, p. 9). U verklaarde verder dat uw vriend, K. S., naar aanleiding van het tweede incident waarbij fysiek geweld tegen jullie werd gebruikt door onbekende Kirgiezen in juni 2009, een klacht indiende. U wist echter niet wat er met de klacht van uw vriend werd gedaan. Zo wist u niet of de daders die toen fysiek geweld tegen jullie hadden gebruikt naar aanleiding van zijn klacht werden opgespoord en/of benaderd. U hebt uw vriend opmerkelijk genoeg ook geen informatie gevraagd over wat zijn klacht had opgebracht (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 11). Ten slotte werd aangaande dit incident een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen. Zo verklaarde u uitdrukkelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u en uw vrienden toen werden geslagen door onbekende Kirgiezen aan een baan, toen jullie op weg waren naar huis nadat jullie uw vriend, K. S. hadden bezocht (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat jullie toen net uw vriend, B. K., hadden bezocht. Toen u met uw eerdere verklaring werd geconfronteerd, ontkende u deze en verklaarde u dat u toen samen met K. S. uw vriend B. K. had bezocht (CGVS II, p. 10). Deze verklaring is echter weinig overtuigend, gezien u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zelf uitdrukkelijk verklaarde toen uw vriend K. S. te hebben bezocht (CGVS I, p. 16). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake ernstig ondermijnd.

Aangaande de problemen die uw vrouw, A. G. (O.V. 6.846.598), ondervond met een gynaecologe van Kirgizische etnische afkomst die haar verkeerdelijk het advies gaf haar ongeboren baby te aborteren, waar jullie het medische attest opgesteld door deze gynaecologe van voorleggen, dient te worden opgemerkt dat een tweede onderzoek in het ziekenhuis de verkeerde diagnose van de gynaecologe rechtzette, waarna de zwangerschap en bevalling van uw vrouw goed zijn verlopen (CGVS I, p. 3 en 18; CGVS II, p. 11-12; CGVS vrouw, p. 4-6). Bijgevolg kan deze foute diagnose van één gynaecologe, al dan niet met kwade bedoelingen gesteld, niet beschouwd worden als een ernstig en intentioneel gevaar voor uw echtgenotes leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Kirgizië. Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat uw vrouw alsook uw schoonmoeder, die bovendien verklaarde dat dezelfde gynaecologe in het verleden dezelfde verkeerde diagnose bij haar stelde toen zij zwanger was, verklaarden zich de naam van deze gynaecologe niet meer te herinneren (CGVS vrouw, p. 5; CGVS schoonmoeder, p. 8). Tevens kon uw vrouw zich niet meer herinneren wanneer precies in januari 2011 zij bij deze gynaecologe op consultatie ging toen zij een verkeerde diagnose vaststelde en verklaarde u daarentegen dat zij op afspraak ging bij deze gynaecologe in februari of maart 2011 (CGVS vrouw, p. 5; CGVS II, p. 12). Op het aan uw vrouw uitgereikte medische attest van de gynaecologe dat jullie voorleggen ter staving van uw asielrelaas, staat echter duidelijk de uitreikingsdatum alsook de familienaam van de gynaecologe vermeld.

Uw vrouw verklaarde dat zij in de toekomst nog kinderen wil en vreest in Kirgizië te bevallen omdat zij er omwille van haar etnische origine geen zorgvuldige medische behandeling zou krijgen van artsen van Kirgizische etnische afkomst (CGVS vrouw, p. 8). Zo brachten u en uw vrouw aan dat de baby van uw zus tijdens haar bevalling in Kirgizië overleed en dat uw zus nadien niet meer zwanger kon worden.

U verklaarde dat de baby van uw zus overleed omdat de vroedvrouw met opzet niet de juiste zorgen toediende, doch verklaarde u niet concreet te weten wat er dan was misgelopen tijdens de bevalling. Uw vrouw wist ook helemaal niet om welke reden de baby van uw zus tijdens de bevalling overleed. Evenmin wist ze waarom uw zus nadien geen kinderen meer kon krijgen (CGVS II, p. 12-13; CGVS vrouw, p. 8). Dat de baby van uw zus overleed tijdens haar bevalling en uw zus nadien niet meer zwanger kon worden omwille van opzettelijke nalatigheid van haar artsen betreft dan ook louter een vermoeden dat u en uw vrouw niet hard konden maken. Bijgevolg kan hieruit niet worden opgemaakt dat uw vrouw in jullie herkomstland geen toegang zou hebben tot de nodige medische verzorging omwille van haar etnische origine.

Tot slot kan er weinig geloof worden gehecht aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u, uw vrouw en uw schoonouders via Kazakhstan naar Moskou (Rusland) reisden, waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidde. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België (CGVS I, p. 11-12). Jullie zouden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 10-12; CGVS vrouw, p. 6-7). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw gezin met een minibus zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU via Letland zouden zijn binnengekomen (CGVS I, p. 12). In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of er concrete afspraken werden gemaakt met uw reisbegeleiders die jullie van Rusland naar Letland vervoerden indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets zou mislopen aangezien jullie illegaal reisden (CGVS I, p. 12). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat jullie er nooit één hebben gehad (CGVS I, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 6), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door uw verklaringen aangaande uw asielmotieven. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat jullie geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS I, p. 17; CGVS vrouw, p. 11). De door u verklaarde asielproblemen gingen uit van privé-personen, meer bepaald onbekende burgers van Kirgizische etnische origine (CGVS I, p. 12-13; CGVS vrouw, p. 8-11). U verklaarde niet te weten waarom jullie clandestien hebben gereisd, hoewel u vermoedde dat uw schoonvader hiervoor opteerde omdat het de goedkoopste, snelste en veiligste manier zou zijn (CGVS I, p. 18). Een clandestiene reis kan echter beschouwd worden als een uiterst risicovolle onderneming, gezien de strenge controles aan de grensovergangen, die doorgaans erg duur is. Het is bijgevolg opmerkelijk dat jullie, bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, er niettemin voor gekozen hebben om clandestien van Kirgizië naar België te reizen. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie geen problemen hadden met de autoriteiten (CGVS I, p. 17; CGVS vrouw, p. 11), dient het weinig logisch te worden genoemd dat jullie Kirgizië niet legaal, hiertoe gebruik makend van de benodigde reistitels, zouden hebben verlaten. Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat jullie niet over een internationaal paspoort zouden beschikken (CGVS I, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 6). Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de geboorteaktes van u en uw vrouw, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw diploma middelbaar onderwijs met puntenbijlage en uw militair boekje), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De geboorteaktes van u en uw vrouw, uw Kirgizische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw diploma middelbaar onderwijs met puntenbijlage, uw militair boekje, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw vrouw, uw huwelijk, uw opleiding en uw militaire dienstplicht, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

U en uw vrouw verwezen ten slotte naar de cd-rom met drie video-opnames en twee foto's, die door uw schoonouders, A. M. (O.V. 6.846.693) en A. K. (O.V. 6.846.693), in het kader van hun asielaanvraag werd voorgelegd (CGVS, p. 13 en CGVS vrouw, p. 4). U verklaarde dat deze cd-rom beelden bevat die werden opgenomen in de lente 2010 nabij uw dorp en in het dorp Petrovka, van mensen van Oeigoerse en Dungaanse origine wiens huizen toen in brand werden gestoken en die levend werden verbrand (CGVS I, p. 13). Wat betreft deze video-opnames dient te worden geoordeeld dat zij geen betrekking hebben op de door u en uw vrouw ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon. Uit deze beelden kan bovendien niet worden afgeleid waar en wanneer zij werden opgenomen, noch welke personen erop te zien zijn.

Daar de problemen die uw vrouw, A. G. (O.V. 6.846.598), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS I, p. 7; CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 oktober 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Aangaande de vluchtelingenstatus voeren verzoekers vooreerst een schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *"ten onrechte aan verzoekers geen politiek asiel (werd) verleend terwijl de toepassingsvoorwaarden van de Conventie van Genève wel degelijk vervuld zijn nl het feit dat verzoekers in Kirgizië problemen kennen omwille van hun Dungaanse origine"*.

Ze menen dat in de beslissing van de commissaris-generaal op geen enkele grondige wijze een degelijk onderzoek werd gevoerd naar de toepassingsvoorwaarden van de vluchtelingenstatus en halen de voorwaarden aan waaraan moet worden voldaan.

Ze leggen de commissaris-generaal ten laste zich in zijn motivering te hebben beperkt (zie het verzoekschrift, p. 6) *"tot het erkennen dat er zich een ernstig probleem stelt voor de minderheden in Kirgizië doch daarentegen voorhoudt op een zeer algemene wijze dat er geen sprake zou zijn van systematisch en aanhoudend of grootschalig geweld t.a.v. Dunganen (wat de origine van verzoekers is) doch wel erkent dat er tot op heden sprake kan zijn van op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging"*.

Ze stellen dat een gebrek aan verder en individueel onderzoek door de commissaris-generaal met betrekking tot de problematiek van de Dungaanse origine, dan ook duidelijk een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsverplichting en minstens van de motiveringsverplichting.

Verzoekers laten gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

Ze leggen de commissaris-generaal ten laste dat deze hun asielaanvraag niet op individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen niet met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Volgens hen beperkt de motivering van de bestreden beslissingen zich tot de stelling dat uit hun verklaringen niet blijkt dat ze een vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in hun land van herkomst.

Verzoekers bevestigen dat hun onmiddellijke problemen verband houden met personen van Kirgische etnische origine en wijzen erop dat voor hen rechtsbescherming door hun nationale autoriteiten onbestaande is.

Volgens verzoekers diende dan ook de rechtsbescherming door de Kirgizische autoriteiten ten opzichte van minderheden, zoals mensen van Dungaanse origine waarvan ze deel uitmaken, onderzocht te worden.

Verzoekers wijzen erop dat hun Dungaanse origine, hun identiteit en afkomst op geen enkele wijze worden betwist in de bestreden beslissing, welke bovendien verwijst naar een aantal documenten die niet ter discussie staan.

Verzoekers wijzen er vervolgens op dat artikel 62, 1ste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed terwijl de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist geformuleerd zijn.

De bestreden beslissing houdt, volgens hen geen rekening met de verschillende motieven zoals door verzoeker vermeld in zijn asielaanvraag.

Verzoekers verwijzen hiertoe naar het feit dat verzoeker op het Commissariaat-generaal melding maakte van verschillende incidenten, waaronder fysiek geweld.

Met betrekking tot het incident van 14 januari 2010 menen verzoekers dat verzoeker moeilijk kan worden verweten inconsistente verklaringen te hebben afgelegd of een manifest gebrek aan interesse aan de dag te hebben gelegd.

Deze beoordeling getuigt volgens verzoekers van een duidelijk subjectieve houding vanwege de commissaris-generaal.

Met betrekking tot de naam van de kennis van verzoeker die eigenaar was van de vrachtwagen waarmee verzoeker zijn worteloogst transporteerde en die werd gestolen, stellen verzoekers dat verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 8) *“wel degelijk de naam kon geven van deze kennis doch er niet kan worden uit afgeleid omdat verzoeker vb de familienaam niet kon geven, dat verzoeker inconsistente verklaringen zou afleggen”* (sic).

Verzoekers stellen dat hetzelfde geldt voor de details met betrekking tot de neerlegging van de klacht op 15 oktober 2010 in welk verband verzoeker heeft vermeld dat hij samen met de eigenaar naar de politie ging om klacht neer te leggen.

Verzoekers verklaren dat verzoeker bijgevolg steeds heeft vermeld dat hij daarbij werd vergezeld maar dat hij uiteraard niet exact kon ingaan op de vraag omtrent de al dan niet concrete klacht die zijn kennis zou hebben neergelegd, nu verzoeker enkel bezig was met zijn eigen klacht.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p.8-9) *“ook moeilijk kan hardmaken wat de relevantie is van het gegeven dat verzoeker had dienen te informeren bij zijn kennis en wat deze nog had ondernomen eenmaal zijn vrachtwagen (beschadigd) werd teruggevonden”*.

Verzoekers stellen vast dat de bestreden beslissing aan verzoeker verwijt dat hij niet wist wat er met zijn klacht uiteindelijk gebeurde en brengen hiertegen in dat verzoeker sinds zijn vertrek uit zijn land, niet op de hoogte was van wat er uiteindelijk gebeurde met de strafklacht en dat (zie het verzoekschrift, p 9) *“verzoeker bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal helemaal niet wist dat er effectief door zijn oom sinds zijn vertrek ondertussen stappen waren gezet om het attest te verkrijgen”*.

Verzoekers stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 9) *“verzoeker daarom ter gelegenheid van het eerste gehoor toelichtte dat hij het nodige zou doen om na te gaan of hij dergelijk attest kon bijbrengen”* en dat *“uiteindelijk verzoeker na contactname met zijn oom en na het eerste gehoor op het CGVS het betreffende attest op 20.08.12 ter gelegenheid van het tweede gehoor kon bijbrengen”*.

De verklaringen van verzoekster over het ophalen van het attest door de oom bij de moeder van verzoeker, is volgens het verzoekschrift dan ook helemaal niet tegenstrijdig.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal verder ook moeilijk aan verzoeker kan verwijten onwetend te zijn geweest over het bewuste attest.

De commissaris-generaal wil blijkbaar suggereren, aldus verzoekers, dat het merkwaardig is dat verzoeker klacht heeft neergelegd bij de plaatselijke politie van Belovodskoye terwijl het attest zelf nadien werd uitgereikt door de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) van het Pervomaiskiy district.

Verzoekers stellen dat het perfect mogelijk is dat de bevoegdheid voor het uitreiken van een dergelijk attest enkel bij de MVD ligt en dat dit ook nergens in de bestreden beslissing wordt weerlegd door de commissaris-generaal.

Verzoekers beklemtonen dat verzoeker ook nog heeft verwezen naar andere incidenten met etnische Kirgiezen waarvan hij het slachtoffer is geworden en dat gezien het tijdsverloop sinds deze incidenten, het perfect normaal is dat verzoeker niet meer de exacte data kan geven, doch bijvoorbeeld wel bij benadering kan stellen dat het eerste incident dateert van maart of april 2009 terwijl het tweede incident dateert van mei of juni 2009.

Tegen de opwerping van de commissaris-generaal dat er een tegenstrijdigheid is tussen de onderlinge verklaringen van verzoeker, daar hij tijdens zijn eerste verhoor vermeldde dat het eerste incident plaatsvond na een bezoek aan een vriend K. S., terwijl hij het op het tweede verhoor had over zijn vriend B. K., voert verzoeker aan dat er een fout gebeurd is bij de vertaling (zie het verzoekschrift, p. 10) *“nu verzoeker formeel is over het dat hij die bewuste dag B. K. had bezocht, en dit in aanwezigheid of vergezeld van K. S.”*; hij stelt dat hij dit bij zijn twee verhoren op het Commissariaat-generaal zo heeft verklaard.

Verzoeker besluit in dit verband moeilijk kan verwezen worden naar het argument dat zijn verklaringen niet aannemelijk zijn.

Verzoekers onderstrepen dat hun problemen enkel en alleen zijn gebaseerd op hun Dungaanse origine waarbij ze een etnische minderheid vormen in Kirgizië.

Ze menen dat dit kan worden geïllustreerd aan de hand van hun verklaringen met betrekking tot het advies van de gynaecoloog aan verzoekster om de foetus te aborteren terwijl het perfect gezond was: *“dat deze (bewust) verkeerde diagnose een ernstig probleem vormt nu men hierdoor rechtstreeks probeert in te grijpen in de geboortebeperving van de mensen van Dungaanse origine om deze minderheidsbevolkingsgroep zoveel mogelijk terug te dringen. Dat deze positie t.a.v. de minderheden in Kirgizië dan ook een fundamenteel politiek probleem is nu wordt toegestaan door de overheid en de gezondheidszorg door de overheid wordt georganiseerd. Dat de toegang tot medische zorg,... een probleem vormen voor verzoekers in die zin en het probleem van verzoekers dan ook duidelijk niet van enkel interpersoonlijke aard is.”*

Verzoekers menen bovendien dat de relevantie van de zogenaamde opgeworpen tegenstrijdigheden en onjuistheden vooreerst praktisch nihil is voor de beoordeling van de problemen die ze hebben gekend in hun land van herkomst.

Volgens verzoekers moet worden vastgesteld dat relaas van beiden wel degelijk gelijklopend is.

Wat betreft de reisweg, slaagt de commissaris-generaal er volgens verzoekers niet in om aan te duiden waarom het onmogelijk is dat ze zonder reisdocumenten via Letland zijn gereisd.

Verzoekers herhalen dat het perfect mogelijk is dat ze via Letland reisden zonder een grenspost te zijn voorbijgegaan.

Ze herhalen ook dat ze geen paspoort hadden en stellen dat het negatief bewijs hiervan moeilijk kan worden geleverd maar dat er door hen wel andere documenten werden bijgebracht die niet zomaar ter zijde kunnen worden geschoven, daar deze zeer duidelijk zijn en er dan ook geen twijfel kan worden geuit over hun afkomst en identiteit.

Wat betreft het voordeel van de twijfel (zie het verzoekschrift, p. 12) *“als uitgangspunt en element in het kader van de beoordeling van de handelswijze van de Commissaris Generaal als zorgvuldig en behoorlijk bestuur”* verwijzen verzoekers naar het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” van het UNHCR dat volgens hen de nadruk legt op het feit dat aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegeven *“zodra het asielrelaas coherent verteld werd hetgeen in casu zeker het geval is”*.

Verzoekers verwijzen in dit verband ook naar de “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” van het UNHRC.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal zich daarentegen gebaseerd op vage argumenten en vermoedens, met name beweerde tegenstrijdigheden omtrent werkelijk niet belangrijke feiten, om aan hen de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoekers wijzen erop dat het duidelijk is dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet gebaseerd mag zijn op loutere vermoedens en halen hiertoe een artikel aan van de Immigration and Refugee Board of Canada, “Assessment of credibility in claims for refugee protection”.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hen het voordeel van de twijfel te geven.

In ondergeschikte orde voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal evenmin heeft nagegaan of ze voldoen aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers halen de voorwaarden hiertoe aan en stellen dat ze (zie het verzoekschrift, p. 14) *“in concreto wel degelijk hebben aangetoond dat ze een persoonlijk risico lopen op een ernstige schade en zich niet hebben beperkt tot de verwijzing naar een algemene rechtstoestand”* en *“wel degelijk aantonen een risico op schending van art 3 EVRM op te lopen of op een risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling”*.

Verzoekers voeren aan dat de medische zorg en de behandeling van verzoekster, bijvoorbeeld de voorgestelde abortus, een duidelijke schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Verzoekers menen dat ze aantonen dat ze geen beroep kunnen doen voor een degelijke opvolging van hun strafklacht door hun nationale autoriteiten.

Ze herhalen dat de voorgestelde abortus van hun dochter omwille van hun origine, een mensonterende behandeling is.

Verzoekers vragen de Raad in hoofdorde (zie het verzoekschrift p. 15) *“de beslissing a quo te hervormen en de status van vluchteling aan verzoekers toe te kennen”*, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde *“de beslissing nietig te verklaren en het dossier te versturen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen”*.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A. G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M. N., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Vooraleer in te gaan op de individuele beoordeling van de vraag naar bescherming, stelde de commissaris-generaal vast dat *“de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010,*

weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen. Daarom kunnen de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie."

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing heeft beperkt tot het erkennen van de ernstige problemen voor minderheden in Kirgizië en dat hij, hoewel er geen sprake zou zijn van systematisch en aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen, erkent dat erop individueel niveau sprake kan zijn van etnisch geïnspireerde daden van vervolging, zonder dit individueel onderzoek ten aanzien van verzoekers te voeren.

Het gebrek aan verder en individueel onderzoek met betrekking tot de problematiek van de Dungaanse origine houdt, aldus verzoekers, een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en minstens van de motiveringsplicht.

Hun asielaanvraag is volgens hen niet op individuele wijze beoordeeld en de beslissingen zijn niet genomen zijn met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie (Cedoca Subject Related Briefing van 20 juni 2012: "Kirgizië: situatie van etnische Russen en andere etnische minderheden sinds april 2010") waarop de commissaris-generaal steunt niet correct is. Zijn vaststelling dat de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië voor verzoekers niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, blijft derhalve overeind.

Bovendien wijst de Raad verzoekers erop dat, aangezien de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, de commissaris-generaal een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk achtte. De opmerking van verzoekers dat hun asielrelaas niet op individuele wijze werd beoordeeld en dat geen rekening werd gehouden met de relevante feitelijke gegevens van de zaak, snijdt geen hout.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht wordt verworpen.

Met betrekking tot het incident van 14 oktober 2010, waarbij de vrachtwagen van een kennis van verzoeker samen met zijn worteloogst gestolen werd, merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker onaannemelijk vage en inconsistente verklaringen aflegde en stelde in diens hoofde een manifest gebrek aan interesse vast: *"Zo kende u de volledige naam niet eens van de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen die uw belagers samen met uw oogst stalen op 14 oktober 2010, hoewel u verklaarde dat hij uw kennis was, jullie toen samen overvallen werden en zich vervolgens samen tot de politie wendden op 15 oktober 2010, waar u een officiële, schriftelijke klacht indiende (CGVS I, p. 13-15; CGVS II, p. 6-7).*

Aanvankelijk verklaarde u trouwens dat u op 15 oktober 2010 samen met de eigenaar van de Kamaz een klacht indiende. Toen u werd gevraagd of jullie elk een afzonderlijke klacht indienden, antwoordde u dat u er een klacht indiende en dat u niet wist of de eigenaar van de Kamaz daarnaast zelf ook aangifte deed.

Dan verklaarde u weer dat u vermoedde dat hij toen geen klacht indiende, doch wist u niet of hij nadien nog een aangifte had gedaan. Toen u werd gewezen op uw verklaring dat jullie beiden een klacht indienden, antwoordde u dat jullie zich inderdaad samen tot de politie wendden, maar dat enkel u een schriftelijke klacht opmaakte.

U wist niet zeker of er toen ook schriftelijke verklaringen van de eigenaar van de Kamaz werden opgenomen en opmerkelijk genoeg hebt u hem niet eens gevraagd of hij ook aangifte deed (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 7). In dit verband wist u evenmin of de Kamaz geregistreerd werd als gestolen voertuig noch of de eigenaar zich tot de autoriteiten richtte nadat jullie zijn vrachtwagen die ernstig was beschadigd, terugvonden in het dorp Petrovka (CGVS II, p. 7-8).

Voorts wist u niet hoe het de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen verging na dit incident. U wist niet of hij nadien nog problemen heeft gekend, in het bijzonder met de personen die jullie op 14 oktober 2010 overvielen en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd.

U verklaarde zowaar dat dit u niet interesseerde (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 8)."

Verzoekers voeren aan dat artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is en dat de commissaris-generaal een duidelijk subjectieve houding hanteert gezien aan verzoeker moeilijk kan worden verweten inconsistente verklaringen te hebben afgelegd of een manifest gebrek aan interesse aan de dag te hebben gelegd.

Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker de familienaam van de eigenaar van de vrachtwagen niet kon geven, stellen verzoekers dat verzoeker wel de naam kon geven en dat uit het gebrek van het geven van de familienaam, niet kan worden afgeleid dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde.

Met betrekking tot de neerlegging van de klacht op 15 oktober 2010 stellen verzoekers dat verzoeker samen met de eigenaar van de vrachtwagen naar de politie ging, maar zich aldaar bezighield met de neerlegging van zijn eigen klacht waardoor hij niet exact kon ingaan op de al dan niet concrete klacht van die man. Verzoekers stellen de relevantie niet in te zien waarom verzoeker zich bij de eigenaar nog had moeten informeren eenmaal de vrachtwagen beschadigd werd teruggevonden.

Gelet op het feit dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen een kennis was (*"het was niet mijn vrachtwagen, wel van een bestuurder, die mijn kennis was, ook een Dunga"*) (zie het verhoorverslag verzoeker van 7 augustus 2012, p. 13), ze samen overvallen werden en daartegen een klacht indiende (zie voormeld verhoorverslag, p. 14-15), is de argumentatie van verzoekers dat verzoeker wél de voornaam van de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen wist, onvoldoende om de vaststellingen van de commissaris-generaal te ontcrachten.

Wat betreft de onwetendheid van verzoeker aangaande de eventuele klacht vanwege de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij samen met de chauffeur een officiële, schriftelijke klacht indiende (zie voormeld verhoorverslag, p. 15). Tijdens het tweede verhoor op 29 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien het volgende (zie het verhoorverslag verzoeker, p. 7):

"Diende alleen u toen klacht in?"

Samen met de chauffeur, allebei.

-Dienden jullie elk apart een klacht in of was het een gezamenlijke klacht?"

Wij kwamen samen dus ik kan zeggen dat ik de persoon was die de klacht heeft ingediend.

-Diende de eigenaar van de Kamaz daarnaast een aparte klacht in?"

Ik weet het niet.

(...)

-Hebt u aan de eigenaar van de Kamaz gevraagd of hij ook klacht had ingediend?"

Als ik me niet vergis had hij geen klacht ingediend, maar misschien wel een klacht later ingediend.

Ik weet het niet exact.

-Daarnt zei u dat jullie wel beiden een klacht indienden?"

Ja dat klopt, hebben we samen gedaan. We zijn er samen geweest. Heb de klacht zelf geschreven.

We hebben even gewacht er waren geen resultaten, en enkele dagen later hadden we de Kamaz zelf terug gevonden, maar wat betreft zijn aparte klacht, of hij die heeft ingediend of niet weet ik niet?

-Hebt u hem daar iets over gevraagd of hij ook een klacht had ingediend?"

Nee."

Bovenstaande verklaringen zijn niet aannemelijk indien de door verzoekers beweerde problemen zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan.

Redelijkwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De onwetendheid van verzoeker over de vraag of zijn kennis, nadat ze samen naar het politiekantoor waren gegaan, een aparte klacht indiende, kan niet worden aangenomen. De verklaring van verzoeker dat hij zich op zijn eigen klacht concentreerde betreft louter een post-factum verklaring, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen en die derhalve evenmin wordt aangenomen.

Ook het manifest gebrek aan interesse wordt door de Raad opgemerkt.

Gevraagd of verzoeker zich nog heeft geïnformeerd of de eigenaar van de vrachtwagen nog verdere problemen heeft gehad met de mensen die verzoeker hadden overvallen, antwoordde hij bij zijn verhoor op 7 augustus 2012 (zie het verhoorverslag verzoeker, p.15): *"eerlijk gezegd was ik niet geïnteresseerd. Ik weet niet of hij problemen had of niet"*.

Ook tijdens het tweede verhoor op 29 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal getuigde verzoeker van een gebrek aan interesse: zo ondernam hij geen poging via de eigenaar van de Kamaz-vrachtwagen om te achterhalen of de politie de daders op het spoor was, wat er met de eigenaar nadien gebeurde, of de eigenaar nog problemen kende en wat voor werk die eigenaar nadien deed.

Verzoeker gaf eveneens toe dat hij niet heeft trachten te achterhalen hoe het die man verging na het incident (zie het verhoorverslag verzoeker van 29 augustus 2012, p. 8).

Waar verzoekers als verweer aanvoeren hiervan de relevantie niet in te zien, wijst de Raad er hen op dat van een persoon die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, in redelijkheid enige interesse mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen.

De commissaris-generaal stelde vervolgens vast dat verzoeker niet wist wat er met zijn eigen klacht werd gedaan: *“U wist niet of de politie omwille van uw klacht daadwerkelijk een onderzoek instelde noch of men uw belagers naar aanleiding van uw klacht op het spoor kwam.*

U verklaarde dat u nadat u de klacht ingediend had niets meer van de politie vernam. Opmerkelijk genoeg hebt u zelf bij deze politiedienst niet meer geïnformeerd naar wat er met betrekking tot uw klacht werd ondernomen. U hebt ook via de eigenaar van de vrachtwagen niet trachten te achterhalen of de politie reeds een spoor had van de daders (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4, 8).

Deze onwetendheid is des te opmerkelijk aangezien u een aan u uitgereikt attest voorlegde van uw klacht waarin vermeld wordt dat in dit verband een strafzaak werd opgestart.

U bleek hier echter hoegenaamd niet van op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 3-4).

U wist evenmin door welke dienst deze strafzaak werd geleid, of ze nog steeds lopende is, dan wel werd afgesloten en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd (CGVS II, p. 4, 8).

Aangaande het voornoemde attest wist u verder niet door wie het werd uitgereikt, noch wanneer het werd uitgereikt (CGVS II, p. 2-3).

U verklaarde klacht te hebben ingediend bij de plaatselijke politie van Belovodskoye (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 3). Het door u voorgelegde attest van uw klacht werd echter aan u uitgereikt door de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) van het Pervomaiskiy district in Bishkek en vermeldt dat een strafzaak werd geopend door de stedelijke afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van ditzelfde district. Ook hiervan bleek u merkwaardig genoeg geenszins op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 4).

Dergelijke onwetendheid over het aan u persoonlijk uitgereikte attest van uw klacht dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde, is niet aannemelijk.

U verklaarde daarnaast tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-Generaal op 7 augustus 2012 dat een bewijs van uw klacht zich misschien nog bij de politie in Kirgizië zou bevinden en dat u dit zou opvragen na het gehoor, wat u immers voorheen nog niet had gedaan (CGVS I, p. 18).

Op 20 augustus 2012 legde u het betreffende attest voor.

U verklaarde tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u na uw eerste gehoor aan uw oom in Kirgizië had gevraagd dit attest naar u door te sturen (CGVS II, p. 2).

Het is in dit verband opmerkelijk dat uit het attest blijkt dat het aan u persoonlijk werd uitgereikt.

Bovendien dateert dit attest reeds van 15 juni 2012, met andere woorden van ruim twee maanden voor uw gehoren op het Commissariaat-generaal, doch wist u niet van het bestaan af. U wist evenmin waar en wanneer uw oom dit attest had opgevraagd.

Toen u werd gewezen op de uitreikingsdatum die op het attest vermeld staat, kon u geen uitleg bieden.

U verklaarde later dat u reeds in mei aan uw oom had verteld dat u een klacht had ingediend (CGVS II, p. 2-4).

Het is echter weinig geloofwaardig dat uw oom dit attest op 15 juni 2012 zou hebben opgevraagd zonder dat u hiervan op de hoogte zou zijn geweest en dat hij u hier niets over zou hebben verteld, ook niet toen u hem vroeg een dergelijk attest door te sturen na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 augustus 2012 (CGVS, p. 3-4).

Ten slotte is het uiterst merkwaardig dat uw vrouw verklaarde dat dit attest thuis lag bij uw moeder en dat uw oom het daar had opgehaald (CGVS vrouw, p. 7). Een dergelijke onwetendheid en desinteresse aangaande elementen die de kern van uw asielrelaas raken, tasten de geloofwaardigheid en de ernst van de door u verklaarde vrees grondig aan.”

Verzoekers geven toe dat verzoeker sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst, niet op de hoogte was van wat er uiteindelijk gebeurde met zijn klacht. Ze verklaren dat verzoeker bij zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal niet wist dat zijn oom al stappen had ondernomen om het attest te verkrijgen, dat hij daarom na dit verhoor verklaarde het nodige te doen om na te gaan of hij dergelijk attest kon bijbrengen en dat hij na contactopname met zijn oom, het attest effectief tijdens het tweede verhoor kon neerleggen.

Verzoekers laten gelden dat de verklaring van verzoekster over het ophalen van het attest door de oom bij de moeder van verzoeker, aldus niet tegenstrijdig is.

Het feit dat verzoeker verklaard had klacht te hebben neergelegd bij de politie van Belovodskoye terwijl het attest werd uitgereikt door de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) van het Pervomaiskiy district, leggen verzoekers uit door aan te voeren dat het perfect mogelijk is dat de bevoegdheid tot het uitreiken van een dergelijk attest enkel bij de MVD ligt; ze wijzen erop dat dit nergens wordt weerlegd door de commissaris-generaal.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoeker ten tijde van zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal, niet wist dat zijn oom al stappen ondernomen had, moet de Raad opnieuw vaststellen dat verzoekers zich beperken tot een loutere post-factum verklaring. Ze bieden immers geen verklaring voor de vaststelling dat het attest zelf vermeldt dat het aan verzoeker werd verstrekt, én niet aan diens oom zoals verzoekers beweren. De verklaring dat verzoeker niet wist dat zijn oom reeds stappen had gezet om het attest te verkrijgen, kan derhalve ook niet worden aangenomen.

Ook de uitleg van verzoekers dat het perfect mogelijk is dat de bevoegdheid voor het uitreiken van een dergelijk attest enkel bij de afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) van het Pervomaiskiy district ligt, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

De vaststelling dienaangaande van de commissaris-generaal is correct en keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Wat betreft de andere incidenten, was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker eveneens onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde: *“Zo wist u niet wanneer precies in maart of april 2009 u en uw vrienden een eerste keer fysiek werden aangevallen op straat door onbekende Kirgiezen noch wanneer precies in mei of juni 2009 jullie dit een tweede keer meemaakten (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 9-10).*

Daarnaast wist u niet meer waar precies in Sadovoye u en uw vrienden zich in maart of april 2009 bevonden toen jullie er een eerste keer werden aangevallen door onbekende Kirgiezen (CGVS II, p. 9). U verklaarde verder dat uw vriend, K. S., naar aanleiding van het tweede incident waarbij fysiek geweld tegen jullie werd gebruikt door onbekende Kirgiezen in juni 2009, een klacht indiende.

U wist echter niet wat er met de klacht van uw vriend werd gedaan. Zo wist u niet of de daders die toen fysiek geweld tegen jullie hadden gebruikt naar aanleiding van zijn klacht werden opgespoord en/of benaderd.

U hebt uw vriend opmerkelijk genoeg ook geen informatie gevraagd over wat zijn klacht had opgebracht (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 11).

Ten slotte werd aangaande dit incident een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen.

Zo verklaarde u uitdrukkelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u en uw vrienden toen werden geslagen door onbekende Kirgiezen aan een baan, toen jullie op weg waren naar huis nadat jullie uw vriend, K. S. hadden bezocht (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat jullie toen net uw vriend, B. K., hadden bezocht. Toen u met uw eerdere verklaring werd geconfronteerd, ontkende u deze en verklaarde u dat u toen samen met K. S. uw vriend B. K. had bezocht (CGVS II, p. 10).

Deze verklaring is echter weinig overtuigend, gezien u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zelf uitdrukkelijk verklaarde toen uw vriend K. S. te hebben bezocht (CGVS I, p. 16).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake ernstig ondermijnd.”

Verzoekers laten gelden dat gezien het tijdsverloop, het perfect normaal is dat verzoeker zich de exacte data van de incidenten niet meer kan herinneren.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid aangaande de vraag bij wie verzoeker op bezoek ging voordat het eerste incident plaatsvond, menen verzoekers dat er waarschijnlijk een vertalingsfout is gebeurd daar verzoeker K. B. had bezocht in aanwezigheid van K. S., zoals verzoeker, naar hij stelt op de twee verhoren op het Commissariaat-generaal heeft verklaard.

Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoeker er niet in slaagde de incidenten naar tijd en plaats te situeren.

Verzoekers voeren geen verweer tegen de vaststelling dat verzoeker niet wist wat er met de klacht van zijn vriend K. S. was gebeurd nadat ze beiden door onbekende Kirgiezen werden aangevallen.

De Raad neemt akte van deze vaststelling van de commissaris-generaal en deelt diens verbazing dat verzoeker ook geen inspanningen heeft geleverd om van zijn vriend K. S. te weten te komen wat er verder met die klacht gebeurd was. Aangezien deze feiten behoren tot het kernrelaas van verzoekers, is het onaannemelijk dat verzoeker dermate weinig interesse toonde in de opvolging van de klacht tegen het geweld waarvan hijzelf het slachtoffer was.

Waar verzoekers een vertalingsfout inroepen om te verklaren dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij vóór het incident bij K. S. op bezoek was geweest terwijl hij bij het volgende verhoor het had over ene B.K., is de Raad van oordeel dat de tegenstrijdigheid niet terug te voeren is op een vertalingsfout. Gevraagd hoe de vriend noemde waarbij verzoeker op bezoek was, antwoordde hij (zie het gehoorverslag verzoeker van 7 augustus 2012, p. 16): *“Khamid. Bij wie we op bezoek waren? Ja, Khamid”.*

Verzoekers slagen er aldus niet in bedoeld vermoeden te ontkrachten.

Bovendien wijst de Raad erop dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat er werd aangegeven dat eventuele vertaalproblemen gemeld moesten worden; hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat de tegenstrijdigheid is ontstaan door een vertalingsfout van de tolk.

Aangaande het -verkeerde- advies van een gynaecologe merkte de commissaris-generaal op dat een tweede onderzoek in het ziekenhuis die verkeerde diagnose rechtzette, waarna de zwangerschap en bevalling van verzoekster goed verlopen zijn.

Die diagnose kon volgens de commissaris-generaal dan ook niet beschouwd worden als een intentioneel gevaar voor verzoeksters leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij terugkeer naar Kirgizië. Bovendien achtte de commissaris-generaal het uiterst opmerkelijk dat *“uw vrouw alsook uw schoonmoeder, die bovendien verklaarde dat dezelfde gynaecologe in het verleden dezelfde verkeerde diagnose bij haar stelde toen zij zwanger was, verklaarden zich de naam van deze gynaecologe niet meer te herinneren (CGVS vrouw, p. 5; CGVS schoonmoeder, p. 8).*

Tevens kon uw vrouw zich niet meer herinneren wanneer precies in januari 2011 zij bij deze gynaecologe op consultatie ging toen zij een verkeerde diagnose vaststelde en verklaarde u daarentegen dat zij op afspraak ging bij deze gynaecologe in februari of maart 2011 (CGVS vrouw, p. 5; CGVS II, p. 12).

Op het aan uw vrouw uitgereikte medische attest van de gynaecologe dat jullie voorleggen ter staving van uw asielrelaas, staat echter duidelijk de uitreikingsdatum alsook de familienaam van de gynaecologe vermeld.

Uw vrouw verklaarde dat zij in de toekomst nog kinderen wil en vreest in Kirgizië te bevallen omdat zij er omwille van haar etnische origine geen zorgvuldige medische behandeling zou krijgen van artsen van Kirgizische etnische afkomst (CGVS vrouw, p. 8).

Zo brachten u en uw vrouw aan dat de baby van uw zus tijdens haar bevalling in Kirgizië overleed en dat uw zus nadien niet meer zwanger kon worden.

U verklaarde dat de baby van uw zus overleed omdat de vroedvrouw met opzet niet de juiste zorgen toediende, doch verklaarde u niet concreet te weten wat er dan was misgelopen tijdens de bevalling. Uw vrouw wist ook helemaal niet om welke reden de baby van uw zus tijdens de bevalling overleed. Evenmin wist ze waarom uw zus nadien geen kinderen meer kon krijgen (CGVS II, p. 12-13; CGVS vrouw, p. 8).

Dat de baby van uw zus overleed tijdens haar bevalling en uw zus nadien niet meer zwanger kon worden omwille van opzettelijke nalatigheid van haar artsen betreft dan ook louter een vermoeden dat u en uw vrouw niet hard konden maken.

Bijgevolg kan hieruit niet worden opgemaakt dat uw vrouw in jullie herkomstland geen toegang zou hebben tot de nodige medische verzorging omwille van haar etnische origine.”

Verzoekers voeren aan dat hun problemen verband houden met hun Dungaanse origine en dat de verklaringen met betrekking tot het advies van de gynaecologe, hiervan een perfecte illustratie zijn. Volgens verzoekers werd de diagnose aangewend om een geboortebeperving van de mensen van Dungaanse origine door te voeren.

Ze zijn van oordeel dat het de positie van deze minderheidsbevolkingsgroep een fundamenteel politiek probleem is gelet op het feit dat de gezondheidszorg door de overheid wordt geregeld; het gebrek aan toegang tot medische verzorging heeft dan ook tot gevolg dat hun problemen niet louter van interpersoonlijke aard zijn.

De relevantie van de opgeworpen tegenstrijdigheden en onjuistheden is volgens verzoekers dan ook nihil bij de beoordeling van hun problemen die ze in Kirgizië gekend hebben.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoekers zich beperken tot loutere beweringen die ze echter niet aannemelijk kunnen maken aan de hand van concrete gegevens.

Derhalve blijft bovenstaande motivering van de commissaris-generaal overeind en neemt de Raad deze over en maakt ze tot de zijne.

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan de door verzoekers opgegeven reisweg: *“U verklaarde dat u, uw vrouw en uw schoonouders via Kazachstan naar Moskou (Rusland) reisden, waar jullie smokkelaar(s) ontmoetten die jullie met een minibus naar Letland begeleidden. Vanuit Letland reden jullie per taxi door tot in België (CGVS I, p. 11-12).*

Jullie zouden onderweg van Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 10-12; CGVS vrouw, p. 6-7). Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw gezin met een minibus zonder persoonlijke identiteitscontrole de EU via Letland zouden zijn binnengekomen (CGVS I, p. 12).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of er concrete afspraken werden gemaakt met uw reisbegeleiders die jullie van Rusland naar Letland vervoerden indien er onderweg, aan een grenscontrole, iets zou mislopen aangezien jullie illegaal reisden (CGVS I, p. 12). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat jullie er nooit één hebben gehad (CGVS I, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 6), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door uw verklaringen aangaande uw asielmotieven.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt immers dat jullie geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS I, p. 17; CGVS vrouw, p. 11).

De door u verklaarde asielproblemen gingen uit van privé-personen, meer bepaald onbekende burgers van Kirgizische etnische origine (CGVS I, p. 12-13; CGVS vrouw, p. 8-11).

U verklaarde niet te weten waarom jullie clandestien hebben gereisd, hoewel u vermoedde dat uw schoonvader hiervoor opteerde omdat het de goedkoopste, snelste en veiligste manier zou zijn (CGVS I, p. 18). Een clandestiene reis kan echter beschouwd worden als een uiterst risicovolle onderneming, gezien de strenge controles aan de grensovergangen, die doorgaans erg duur is. Het is bijgevolg opmerkelijk dat jullie, bij gebrek aan vrees jegens de autoriteiten, er niettemin voor gekozen hebben om clandestien van Kirgizië naar België te reizen.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat jullie geen problemen hadden met de autoriteiten (CGVS I, p. 17; CGVS vrouw, p. 11), dient het weinig logisch te worden genoemd dat jullie Kirgizië niet legaal, hiertoe gebruik makend van de benodigde reistitels, zouden hebben verlaten.

Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat jullie niet over een internationaal paspoort zouden beschikken (CGVS I, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 6).

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd."

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal er niet in slaagt (zie het verzoekschrift p.11) "om aan te duiden waarom het onmogelijk zou zijn dat verzoekers zonder reisdocumenten zouden zijn gereisd via Letland" en dat het perfect mogelijk is op via Letland te reizen zonder een grenscontrole te zijn voorbij gegaan.

Zij herhalen dat zij geen paspoort hadden en wijzen er tevens op dat het negatief bewijs hiervan moeilijk kan worden geleverd. Ze laten gelden dat op basis van de door hun neergelegde documenten geen twijfel kan rijzen over hun afkomst en identiteit.

Verzoekers voeren tevens aan dat de motivering van de bestreden beslissingen zich beperkt tot de stelling dat uit hun verklaringen niet blijkt dat ze geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten in hun land van herkomst.

Verzoekers erkennen dat hun onmiddellijke problemen verband houden met personen van Kirgische origine maar stellen dat de rechtsbescherming door de autoriteiten in hun land van herkomst onbestaande is, waardoor de houding van de Kirgische autoriteiten ten aanzien van mensen van Dungaanse origine dient onderzocht te worden. Ze benadrukken dat hun origine en nationaliteit niet wordt betwist en verwijzen in dit verband naar de door hun aangebrachte documenten die volgens hen eveneens niet ter discussie staan.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in principe bij verzoekers berust.

Waar de commissaris-generaal op basis van objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, tot het besluit kwam dat het quasi onmogelijk is om de Europese Unie of de Schengenzone te betreden zonder in bezit te zijn van geldige reisdocumenten en zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, is het aan verzoekers om te bewijzen dat ze er effectief in geslaagd zijn om via Letland de Europese Unie te betreden zonder de nodige reisdocumenten en zonder enige controle. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal er niet in geslaagd is om aan te tonen dat het onmogelijk is om via Letland op de door verzoekers uiteengezette wijze de Europese Unie te betreden, verheffen verzoekers hun verklaringen omtrent hun reisweg, niet tot echte werkelijkheid.

De Raad wijst verzoekers erop dat het gebrek aan reisdocumenten in hun hoofde, er niet toe leidde dat de commissaris-generaal hun identiteit en origine in vraag stelde, maar dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van het relaas verder in twijfel trok in het licht van de vaststelling dat verzoekers geen problemen kenden met de autoriteiten.

Waar verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich beperken tot de stelling dat verzoekers geen vervolgingsvrees koesteren jegens de autoriteiten van hun land, wijst de Raad op de omstandige motivering van de commissaris-generaal op basis waarvan deze van oordeel was dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat ze door Kirgiezen werden vervolgd omwille van hun Dungaanse origine.

Zo legde verzoeker over het incident van 14 oktober 2010 waarbij de Kamaz-vrachtwagen en de lading wortelen gestolen werd, onaannemelijk vage en inconsistente verklaringen af en werd een gebrek aan interesse vastgesteld; wist verzoeker ook niet wat er met zijn klacht werd gedaan en legde hij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de manier waarop hij het attest van zijn klacht verkreeg; legde verzoeker ook met betrekking tot de andere incidenten waarbij hij door etnische Kirgiezen zou zijn aangevallen, vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af en sloegen verzoekers er niet in hun verklaringen met betrekking tot de problemen met de gynaecologe van verzoekster en de bewering dat verzoekster geen toegang zou hebben tot de nodige medische verzorging omwille van haar etnische origine, aannemelijk te maken.

Verzoekers verweer wordt derhalve niet aangenomen.

De Raad schaart zich achter bovenstaande motivering van de commissaris-generaal met betrekking tot de reisweg.

De commissaris-generaal oordeelde ten slotte dat de cd-rom met drie video-opnames en twee foto's met betrekking tot mensen van Oeigoerse en Dungaanse origine wiens huizen in brand werden gestoken en die levend werden verbrand, geen betrekking heeft op de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten.

Het verzoekschrift laat deze motivering onbesproken; de Raad deelt dan ook de vaststelling van de commissaris-generaal en maakt deze tot de zijne.

Verzoekers voeren nog aan dat het voordeel van de twijfel moet gelden (zie het verzoekschrift p. 12) *“als uitgangspunt en element in het kader van de beoordeling van de handelwijze van de Commissaris Generaal als zorgvuldig en behoorlijk bestuur”* verwijzen naar het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” van het UNHCR dat volgens hen er de nadruk op legt dat aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden verleend *“zodra het asielrelaas coherent verteld werd hetgeen in casu zeker het geval is”*.

Verzoekers verwijzen in dit verband ook naar de “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” van het UNHRC.

Ze voeren aan dat de commissaris-generaal zich daarentegen heeft gebaseerd op vage argumenten en vermoedens, met name beweerde tegenstrijdigheden van werkelijk niet belangrijke feiten, om hen de vluchtelingenstatus te ontfangen.

Verzoekers stellen dat het duidelijk is dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zich niet kan baseren op loutere vermoedens en citeren hiertoe een artikel van de Immigration and Refugee Board of Canada, “Assessment of credibility in claims for refugee protection”.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hen het voordeel van de twijfel te geven.

De Raad benadrukt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod non in casu*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekers verwijzen ook naar de voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire beschermingsstatus en voeren aan dat ze (zie het verzoekschrift, p. 14) *“in concreto wel degelijk hebben aangetoond dat ze een persoonlijk risico lopen op een ernstige schade en zich niet hebben beperkt tot de verwijzing naar een algemene rechtstoestand”*.

Ze menen wel degelijk te hebben aangetoond dat ze een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling lopen, dat de medische zorg en behandeling van verzoekster duidelijk een schending

inhoudt van artikel 3 EVRM, dat ze aantonen geen beroep te kunnen doen op een degelijke opvolging van hun klachten door de autoriteiten in hun land van herkomst en dat de raad om een abortus te laten uitvoeren duidelijk een mensonterende behandeling is.

Een ongeloofwaardig relaas kan echter niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal op 7 augustus en 29 augustus 2012 bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE